

Arrest

nr. 161 935 van 11 februari 2016
in de zaak RvV x / IV

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2016.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Delaram Bazar (district Delaram, provincie Nimroz) afkomstig te zijn. U bent een Hazara van etnische origine. Uw ouders zijn afkomstig van Behsud (provincie Maidan Wardak) maar verhuisden nog voor zij huwden naar Nimroz. Uw vader overleed toen u nog erg jong was. U woonde met uw moeder bij uw oom. U bent nooit naar school gegaan. Uw oom leerde u wel lezen en schrijven. U werkte als lasser in zijn handelszaak in Delaram. In 1391 bent u bij het Afghaanse leger (ANA) gegaan. Eerst kreeg u een opleiding in de provincie Helmand. U ging ook enkele keren op missie, zoals naar Zaranj (de provinciehoofdplaats van Nimroz) en naar Kandahar. Later bent u begonnen werken bij checkpost 218, op de weg naar Herat. U en een twintigtal andere militairen controleerden het verkeer. U werd er sergeant en leidde een unit van vijf soldaten. U heeft daar ongeveer een jaar gewerkt. Op een dag ging u uw familie in Delaram bezoeken.

Toen u niet ver van de bazar uit het legervoertuig stapte, werd dit blijkbaar opgemerkt. Alleszins kreeg u iets later het bezoek van R. (...), een dorpeling die u kwam vertellen dat de Taliban op de hoogte waren van uw activiteiten voor het leger en dat zij u daarom wilden doden. U vreesde voor uw leven en besloot daarom Delaram te verlaten. U ging naar Zaranj waar u nog even verbleef. U vernam er dat de Taliban naar uw huis in Delaram waren gekomen en dat zij uw moeder en oom hadden mishandeld. Daarop heeft u Afghanistan verlaten. Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk bent u naar België gekomen.

Op 29 januari 2015 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan. U verklaarde niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u gezocht zou worden door de Taliban. Bovendien achtte u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vroeg. Ter staving van uw eerste asielaanvraag legde u enkele documenten neer. Het betrof een legerbadge, een bankkaart, twee foto's en de enveloppe waarmee deze stukken werden verstuurd.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam 28 mei 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nam met het arrest van 10 november 2015 een gelijkaardige beslissing. U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

Bij een controle door de Belgische autoriteiten op 8 december 2015 werd vastgesteld dat u zich illegaal op het grondgebied bevond. U werd overgebracht naar het Gesloten Centrum 127bis waar u op 24 december 2015, één dag voor uw geplande repatriëring naar Kabul, een tweede asielaanvraag heeft ingediend.

U herhaalt dat u voor het ANA gewerkt heeft en dat u om die reden door de Taliban wordt geïdendeerd. Bovendien bent u een Hazara en zijn de mensen van uw etnie "at risk". U verklaart dat zij worden vervolgd en gedood door de Taliban.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u enkele documenten (foto's, verlofregeling, formulier in verband met promotie, formulier in verband met niveauverandering) neer die u recent heeft verkregen en die dienen te bevestigen dat u een militair was in het Afghaanse leger en u afkomstig bent van Nimroz.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielerzoek niet in overweging. In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde herkomst uit de provincie Nimroz. Het CGVS wees onder meer op uw bijzonder beperkte geografische kennis van de regio waar u altijd zou hebben gewoond, op het feit dat u niet op de hoogte was van de algemene situatie in de regio, op de merkwaardige vaststelling dat u niet kon verduidelijken waarom uw ouders ooit beslisten om vanuit Behsud te verhuizen naar een regio waar nagenoeg alleen maar Pashtoenen wonen en op het feit dat u geen enkel document neerlegde dat uw herkomst aannemelijk zou kunnen maken. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en omstandigheden waarin u daadwerkelijk voor uw aankomst in België leefde, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. In het arrest van 10 november 2015 kwam de RvV tot de conclusie dat de motieven in de bestreden beslissing pertinent en correct waren. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Naar aanleiding van uw huidige aanvraag herhaalt u dat u een militair was in het Afghaanse leger. Nogmaals kan worden opgemerkt dat niet uw activiteiten voor het ANA onderwerp van discussie waren maar dat de asielinstanties uw herkomst uit de provincie Nimroz en de problemen die u aldaar zou hebben gekregen ongeloofwaardig achten. De foto's en brieven die aantonen dat u militair was, bevestigen nog eens uw vroegere activiteiten maar herstellen het ongeloofwaardige karakter van uw beweerde herkomst uit Nimroz en van de problemen die u in deze regio zou hebben gekend niet. In één van de stukken die u voorlegt (doc. 2 'Verlofticket van het leger') staat vermeld dat uw woonplaats in Delaram, Nimroz, gelegen is. Dergelijk stuk kan evenwel niet overtuigen, temeer dit slechts een kopie betreft die door eender wie en eender waar kan zijn opgemaakt. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat Afghaanse documenten omwille van de verregaande corruptie en het veelvuldig voorkomen van valse documenten slechts een beperkte bewijswaarde hebben.

Wat betreft uw verklaring als zouden Hazara's in Afghanistan worden gevisieerd, dient te worden opgemerkt dat u geenszins in concreto aantoont dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in uwen hoofde blijkt ten gevolge het behoren tot deze minderheidsgroep.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn vorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat u geen verblijfsprocedure bent aangegaan die een schending van artikel 3 EVRM zou kunnen aantonen.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29

juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "*het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing*".

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat de eerste asielaanvraag van verzoekende partij door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 mei 2015 werd afgewezen omdat geen enkel geloof kon worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde herkomst uit de provincie Nimroz waar zij de door haar voorgehouden problemen zou hebben gekend. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 156 311 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 november 2015. Verzoekende partij diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijke bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.2.3. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar tweede asielaanvraag steunt op het feit dat zij nog steeds niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar eerdere asielaanvraag, meer bepaald zou zij door de Taliban worden gevisieerd omdat zij voor het ANA gewerkt heeft. Daarnaast haalt zij aan dat zij een Hazara is en dat de mensen van haar etnie "*at risk*" zijn. Verzoekende partij verklaart dat zij worden vervolgd en gedood door de Taliban. Ter ondersteuning van haar huidige asielaanvraag worden door verzoekende partij enkele documenten (foto's, verlofregeling, formulier in verband met promotie, formulier in verband met niveauverandering) neergelegd die zij recent heeft verkregen en die dienen te bevestigen dat zij een militair was in het Afghaanse leger en dat zij afkomstig is van Nimroz.

2.2.4. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk.

In haar verzoekschrift brengt verzoekende partij geen argumenten aan die de motieven van de beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen.

Wat betreft de opmerking in de bestreden beslissing dat daar waar één van de door verzoekende partij neergelegde stukken vermeldt dat haar woonplaats in Delaram, Nimroz, gelegen is, dit stuk niet kan overtuigen, temeer dit slechts een kopie betreft die door eender wie en eender waar kan zijn opgemaakt en bovendien uit de beschikbare informatie blijkt dat Afghaanse documenten omwille van de

verregaande corruptie en het veelvuldig voorkomen van valse documenten slechts een beperkte bewijswaarde hebben, wijst de verzoekende partij erop dat haar raadsman deze stukken (in kopij) mocht overmaken aan het gesloten centrum en dat bij het neerleggen van de kopieën van de nieuwe documenten uitdrukkelijk vermeld werd dat de originele stukken in het bezit van verzoekende partij waren. Aan verzoekende partij werd evenwel niet de mogelijkheid geboden om deze originele stukken neer te leggen. Verzoekende partij meent dat de door haar neergelegde nieuwe stukken enerzijds de niet betwiste elementen verder onderbouwen en anderzijds “*een bevestiging omvatten van de locatie van tewerkstelling*”. De Raad bemerkt vooreerst dat daar waar verzoekende partij stelt dat de nieuwe stukken “*een bevestiging omvatten van de locatie van tewerkstelling*”, door de commissaris-generaal in het kader van haar eerste asielaanvraag geoordeeld werd dat niet getwijfeld wordt aan het feit dat verzoekende partij gewerkt heeft bij het leger en dat zij in die hoedanigheid mogelijks wel eens in de regio rond Delaram (Nimroz) is geweest, doch dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoekende partij ook effectief uit Delaram afkomstig is en zij in deze regio woonachtig is geweest, hetgeen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 156 311 van 10 november 2015 werd bijgetreden. De Raad wijst er verder op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag op de asielzoeker zelf rust en het is de asielzoeker die moet pogen om het relaas waar mogelijk te staven. Het behoort derhalve geenszins tot de taak van de commissaris-generaal om zelf naar bewijsstukken te vragen. Verzoekende partij maakt voorts niet aannemelijk dat zij de mogelijkheid niet had om de originele stukken, die in haar bezit zouden zijn, eventueel via haar raadsman, over te maken aan de Belgische asielinstanties. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekende partij, die nochtans herhaaldelijk in haar verzoekschrift benadrukt dat de originele stukken in haar bezit zijn, nalaat deze originele stukken neer te leggen in het kader van onderhavig beroep. Gelet op het ontbreken van de originele stukken, oordeelde verwerende partij dan ook inzake het stuk waarin vermeld wordt dat de woonplaats van verzoekende partij in Delaram, Nimroz, gelegen is, terecht dat dit stuk niet kan overtuigen. Immers kan aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Bovendien is de bewijswaarde van het stuk hoe dan ook relatief, gezien uit de beschikbare informatie blijkt dat Afghaanse documenten omwille van de verregaande corruptie en het veelvuldig voorkomen van valse documenten slechts een beperkte bewijswaarde hebben. Overigens benadrukt de Raad in dit verband nog dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Immers bleek uit de verklaringen die verzoekende partij aflegde in het kader van haar eerste asielaanvraag dat zij een bijzonder beperkte geografische kennis van de regio had waar zij altijd zou hebben gewoond, dat zij niet op de hoogte was van de algemene situatie in de regio en dat zij verder niet kon verduidelijken waarom haar ouders ooit beslisten om vanuit Behsud te verhuizen naar een regio waar nagenoeg alleen maar Pashtoenen wonen. De Raad wijst erop dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Inzake het betoog van verzoekende partij dat verwerende partij geen rekening wenst te houden met de bewijskrachtige stukken uit het dossier en dat er dan ook bezwaarlijk sprake kan zijn van een grondige analyse van haar asielaanvraag, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekende partij in het kader van haar huidige asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Waar verzoekende partij nog stelt dat verwerende partij in het kader van de subsidiaire bescherming een actuele evaluatie dient te verrichten van de veiligheidssituatie, doch dat dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing geen enkele motivering omtrent de subsidiaire bescherming bevat, wijst de Raad er evenwel op dat door verwerende partij duidelijk in de bestreden beslissing gemotiveerd werd dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt en dat het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt. De Raad wijst er voorts op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest nr. 156 311 van 10 november 2015 in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekende partij het volgende oordeelde: “*Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de*

vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst en algemene rapporten niet volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn recente afkomst uit zijn beweerde regio van afkomst niet aannemelijk kon maken gelet op zijn beperkte kennis. Verzoeker maakt hierdoor zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk. Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers (recente) verblijfplaatsen en leefsituatie de laatste jaren, is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming." De Raad stelt vast dat door verzoekende partij geen nieuwe elementen worden aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt. Immers blijkt uit wat voorafgaat dat de door haar aangebrachte documenten niet van aard zijn de door haar beweerde herkomst uit Nimroz aan te tonen.

Ten slotte meent de Raad, daar waar verzoekende partij de schending aanvoert van "*het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing*", dat uit wat voorafgaat geenszins enig "*gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid*" in de motivering van de bestreden beslissing blijkt.

2.2.5. Gelet op het geheel van het voorgaande treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.6. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT